

Дѣдо Кузманъ. — И правъ да си, свато!... Правъ ли си — отъ нищо се не бой! Кога да е правдина надвива!

Дѣдо Димитъръ. — Това ни е едничка надежда... Ехе-е... Нѣкога на младини...

Дѣдо Кузманъ (като го пресича). — Правиятъ и вжже го не хваща... Помнишъ ли, кога низаминътъ изкара Горнекрайчето за бесене — ха?... Не се ли скжса вжжетото... Отъ правдина бѣше. Скжса се за едното чудо — и пуснаха момчето!

Дѣдо Димитъръ (съ болка). — Пуснаха го, за да го претрепятъ псетата въ тъмно... Робия ли е — нѣма правдина!

Мълчание.

Дѣдо Димитъръ (като трѣгва). — Чакай да занеса и азъ. Обиварилъ съмъ едно пиленце... Ехъ, трапеза е — оброкъ, трѣбва и отъ мене нѣщо (като погледна Кузмана). Пъкъ сполай ти, че се видѣхме и срещнахме приказка... Ако нѣмаме черква, както Богу е угодно, то баремъ тукъ; и да се срещнемъ, и да си поприказваме, както му е редъ.

Дѣдо Кузманъ. — Само търпение. Както младитѣ сж подели дѣлото — помни ми думата... Скоро...

Дѣдо Димитъръ (приближава го). Скоро ли, ха?

Дѣдо Кузманъ. — Скоро, скоро...

Дѣдо Димитъръ. — Скоро, а?... Отъ твоитѣ медени уста — въ Божи уши. Тѣй до месецъ до два —

Дѣдо Кузманъ. — По-скоро...

Дѣдо Димитъръ (прекръства се). — Господъ да ни е на помощ!

Дѣдо Кузманъ. — Всичко е на редъ.

Дѣдо Димитъръ. — Ами какво си дочулъ?

Дѣдо Кузманъ. — Какво?... Че попъ Харитонъ е готовъ... Даскалъ Ботьовото момче отъ Калюферъ щѣло да мине Дунава съ триста души. А отецъ Матей — Митака, де: ту като вретенаръ, ту като джелепенъ, обикаля.